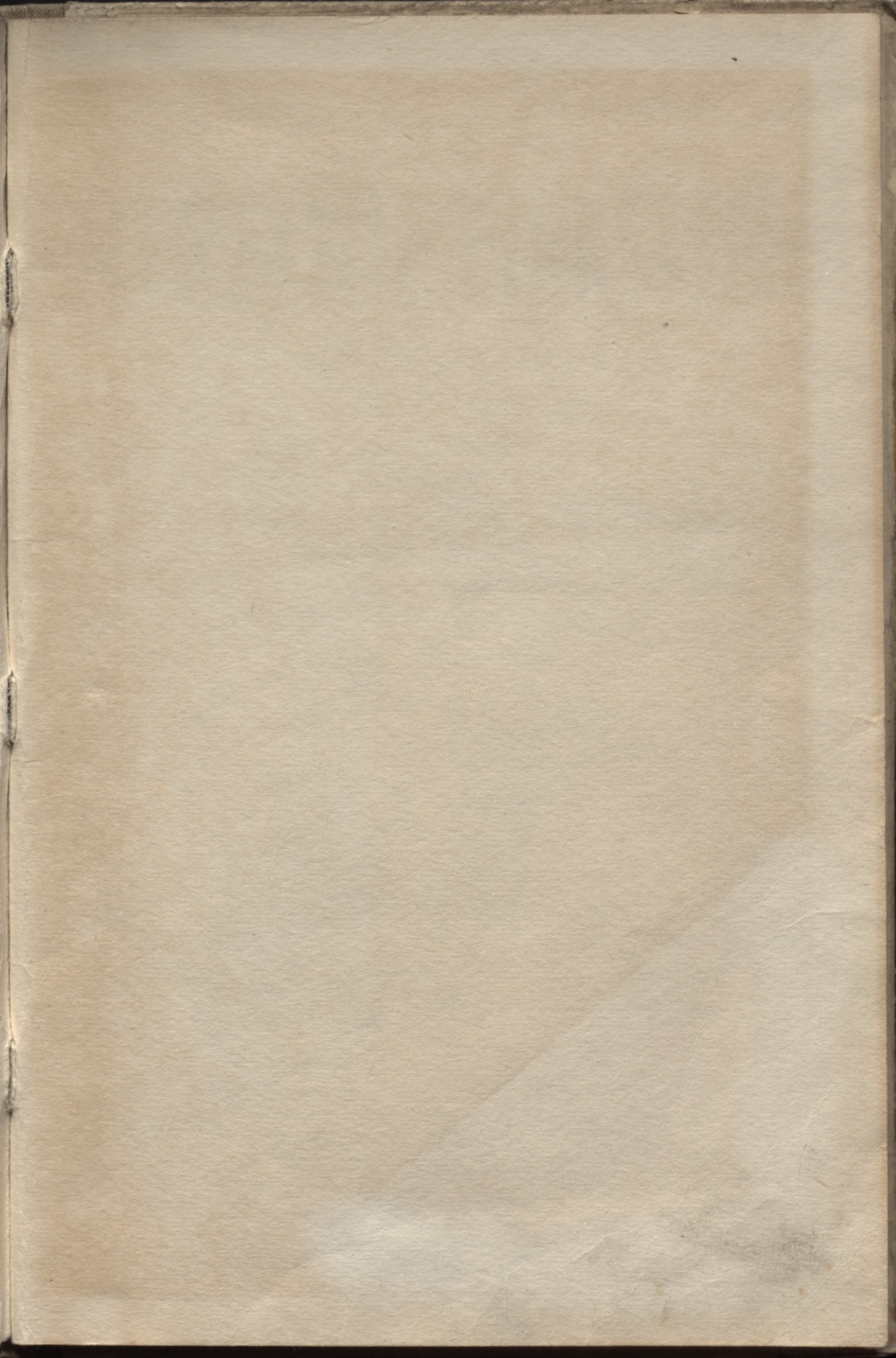

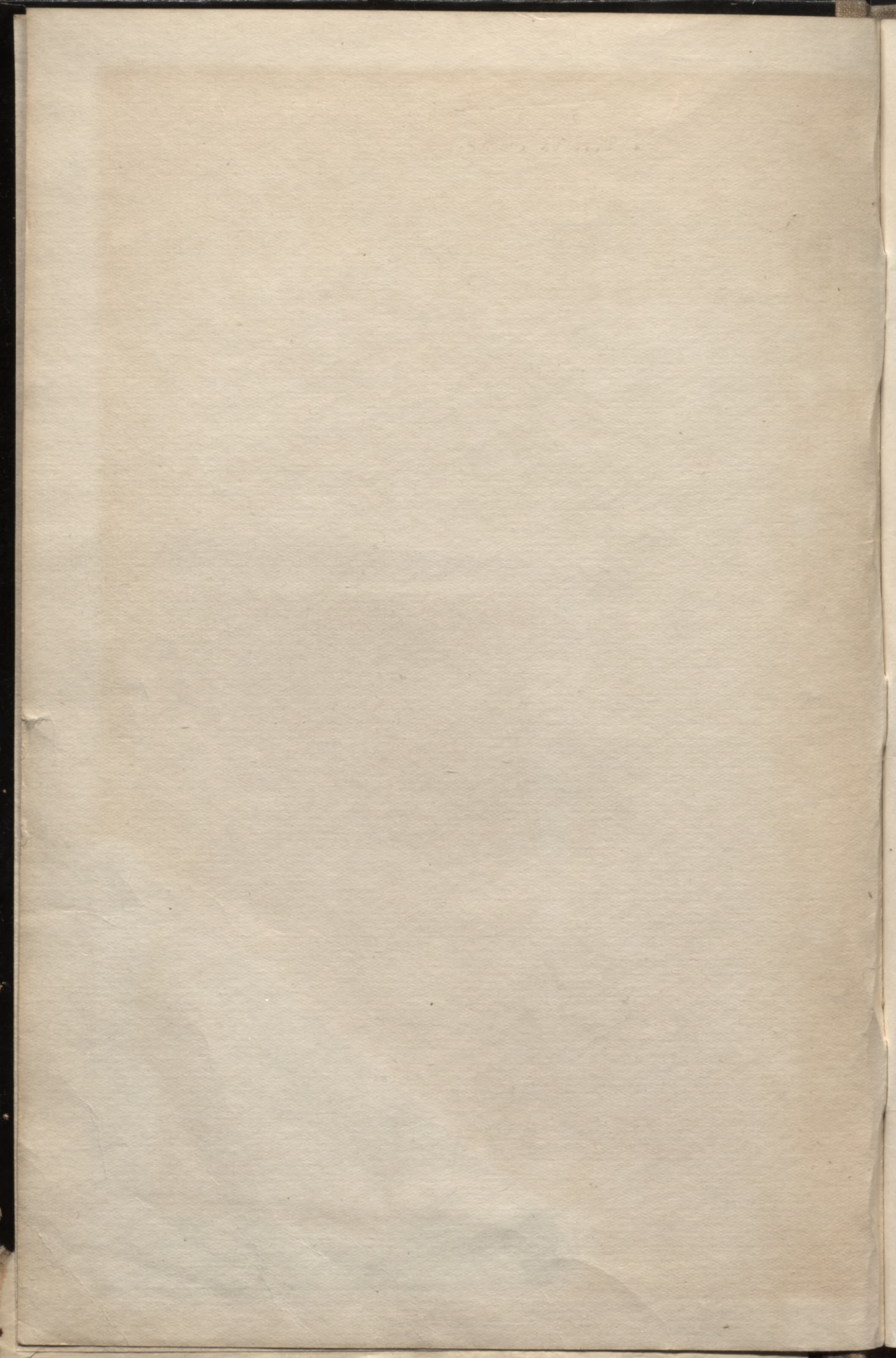
J
L 540

J. OSMANIS
NERĀTĀNIE PIRKSTINI

56-34.602.

J T
L 540

47

MA
810

J. OSMANIS

NERĀTŅI PIRKSTIŅI

FELICITAS PAUĻUKAS
ZĪMĒJUMI

DZEJOĻI BERNIEM

1950.—1955.

LATVIJAS VALSTS
IZDEVNIECĪBA
RĪGĀ — 1956

Latv. PSR Valsts Bibliotēka
Inv. 56-34.602

030606084

SĀKUMS

Šodien īsti svētki mājās:
Mazā Maija stāv jau kājās!
Un kaut arī tik mazliet,
Bet jau tomēr pati iet.

Maija šķēršļu nebīsies,
Tālu tālu ceļu ies.
Ies ar lellēm rotaļāties,
Ābeci ies mācīties

Un, kad gadi sāks jau krāties,
Tad ar draugiem skolā ies.
Ies no vienas klases citā —
Otrā, trešā . . . vienpadsmitā, —
Visas lielās skolas beigs,
Godam katru darbu veiks.

NEBĒDNIS

Māmiņa saka: — Nu, pai!
Guli, bērns, guli nu miedziņu,
Negrūd nost silto sedziņu,
Sals ienāks, iekodīs, — ai!

Puisītis smejas bez mitas,
Neklausa itin nemaz,
Sedziņas cita pēc citas
Zemē drīz nomestas.
Sals ienāk istabā,
Gultā sāk rāpties,
Mazajam nebēdnim
Tagad no tā
Nav vairs kur glābties —
Brrr! . . .

NĀKOŠAIS INŽENIERIS

Skrienot un meklējot klajāku vietu,
Vējš vakar sadzina rudens lietu.
Lija tad lija! — Nu spaiņiem vien!
Pielija iela kā upe liela,
Pagalms drīz kļuva kā ezers, nudien!
Bet nākošais inženieris
Jānītis sacīja:
— Šodien būs jātaisa melioracija!

PASAKA PAR MIEDZIŅU

Tumst jau vakars lēns,
Bet vēl neguļ zēns.
Māmiņa to glāsta,
Pasaciņas stāsta.
Teic par Pelnrušķīti . . .
Viņai čaklas rokas,
Pamātei par spīti
Visi darbi sokas.
Teic par zēnu kādu . . .
Paklausīt viņš māk, —
Tad, kad vakars klātu,
Labi miedziņš nāk . . .

Logi klājas ēnām.
Raugoties uz tām,
Māte jautā zēnam:
— Kur mēs palikām?

Viņam miegā cietā
Acis vērties sāk.
— Palikām tai vietā,
Kad jau miedziņš nāk . . .

KUR SKATĀS ZĀBACIŅI

Gribi kājas apaut labi,
Apskaties papriekšu,
Lai tev zābaciņi abi
Raudzītos uz iekšu!

Brīnās zēna acis platās,
Slīd pār zābaciņiem:
— Kā tad zābaki lai skatās,
Nav jau acu viņiem.

Nav tiem acu — katrā ziņā, —
Toties tev tās ir,
Tev no kreisā zābaciņa
Labais jāatšķir!

NOTIKUMS AR CEPURI

Sirmais sētnieks staigā priecīgs, —
Viņam šodien nav kur steigt:
Naktī sniedziņš bijis niecīgs,
Darbu varēs ātri beigt.

Te — viņš uzmet skatu bruģim —
Redz: pa plato ielu spējš
Viņa dēladēlam Uģim
Cepuri nes projām vējš.

Cepurei jau smagais auto
Gandrīz virsū uzbraucis . . .
Cits to glābt varbūt vēl trauktos,
Taču Uģis neskrien vis.

Nogaida viņš mazu brīdi,
Kamēr auto aizjoņo,
Tad iet, paceļ cepurīti
Un sev galvā uzliek to.

Sētnieks, ūsas glauzdams, saka:
— Gudrs puisis, vai tu re, —
Saprot, ka ir svarīgāka
Galva, nevis cepure.

PUISĪTIS UN LAIKS

Paklau, paklau, puisīti,
Kur tad tu tā gāji?
Kādēļ pēkšņi apstājies,
Ko tā sašomāji?

— Gāju es uz veikalu —
Maizīte mums beidzās;
Ieraudzīju pulksteni,
Tas tik ļoti steidzās.

Lielais, melnais rādītājs
Tā pa apli skrēja,
Ka to otru mazāko
Ātri uzvarēja.

— Nu tad paklau, puisīti,
Nerunāsim gari:
Ātri ātri steidzas laiks,
Jāsteidzas mums arī!

MĀRA GRIB BŪT LIELA

Māru sauc par meitiņu
Acīgu un vēriģu, —
Veic tā darbu derīgu:
Mazgā savu kleitiņu.
Tā kā pūkains kamoliņš
Steidz pie mātes, prasa:
— Kāpēc kleita, māmuliņ,
Kļuvusi tik maza? —
Māte saka: — Redzi, kas,
Odenī tā saraujas. —
Māra brīnās, sasit sauļas:
— Vai tad viss, ko mazgā, raujas? —

Māte raugās mazajā,
Smaidot saka: — Raujas, jā... —
Māra kļūst nu domīga;
Beidzot prasa stomīga:
— Ja es sevi mazgāt ļaušos,
Vai es arī nesaraušos?

NERĀTNAIS PIRKSTIŅŠ

Mazajam Andrītim tā kā arvien
Rādāmais pirksts atkal mutē jau lien.
Andris pats pieri it svarīgi rauc,
Domā: cik vakar bij ābolu daudz.
Visus viņš noēdis, nav vairs nemaz,
Būtu kaut viens, nu, būtu kaut mazs!
Tagad, ja dotu visskābākos pat,
Labprāt viņš paņemtu visus un tad! —
Andris jau rāda, cik gardi grib kost,
Ieņo sev pirkstā, un tas — gandrīz nost...
Nu ļoti sāp, bet Andris teic: — Pag!
Nelīdīs citreiz, kur nevajag!

Iedomīgais Gailis

Kādā dienā Kikerīgs
Lielijās uz žoga:
— Ku-ku-kurš nu klāt man tiks,
Aizlidos kā poga!

Gaisā piepeši kaut kas
Skaļi nošvīkstēja.
Gailim šķita — vanags tas,
Un — kā tad viņš skrēja!

Nolūza gandrīz vai stabs,
Zeme saplaisāja,
Prom kad muka gaiļa paps
No tā lidotāja.

Bet no lidotāja — kauns! —
Nebija ko bīties,
Jo tas nebij vanags ļauns,
Bet . . . mazs zvirbulītis.

NEVAINIGAIS

Vai es, māsiņ, vainīgs biju,
Ka tu rāj par lietu tādu?
Es tik lūpas aplaizīju,
Tev jau likās — mēli rādu...
Varbūt kļūmējās man arī,
Un, ja tiešām tā, — ko darīt?
Piedod! Citreiz prātu tīšu
Mēli gan vairs nerādīšu!

PULKSTENMEISTARS

Tētīm un māmiņai abiem tā šķiet,
Ka pulkstenis sācis par ātru skriet.

Aivariņš domā, — ko meistaram dos,
Ņems tik un vainu pats izlabos.

— Izlabos, — domā, ņem pulksteni ciet,
Uzgriež mazlietiņ, paklausās:
Iet...

Paklausās vēlreiz: — Nu, zināms, ka iet! —
Zobrati tikšķ, un zvaniņš dzied...

— Jāgriež līdz galam, — zēns klusībā spriež,
Ņem tik un griež, ņem tik un griež...

Piepeši nokrikšķ un noskan, un tad
Paliek viss klusu kā vēl nekad...

Meistars nu skatās, matus izbījies šķir,
Pulkstenis neiet.

«Gatavs» ir.

TRAUCĒJUMS

Aina, pārnākusi mājās,
Noliek skolas grāmatas.
Rāties varbūt nepieklājas,
Taču paskat, — kas tad tas?!

Kādēļ krēsli guļ uz grīdas,
Kādēļ brālis galdu grūž?
Kādēļ viņš uz krēsliem līdis,
Kliedz un skaļi taurē pūš?

Kādēļ trumuļus un bļodas
Sācis vienā kaudzē kraut?
Aina visu savākt dodas,
Brālis dusmīgs, gandrīz raud:

— Tu tik vienmēr izjauc visu, —
Nedzirdi, ka taure skan?
Es te mācos braukt ar «Zisu»,
Bet tu ceļā maisies man!

NELAIME

Lellite Titija nemaņā grima.
Lellite Titija slima.
Negāja ārstēties laikus,
Sāpe nu plēš abus vaigus
Briesmīgi Titai sāj zobs.
Zobā jau iemeties robs!
Lellītes māmiņai Inai daudz draugu,
Visi grib glābt viņas acuraugu.
Ak! ko lai dara, ko nu lai sāk,
Kurš tad gan zobus te ārstēt māk?
Laikam būs bēdīgi jābeidzas visam,
Zēni un meitenes klusi pavisam.
Vienīgi Miks, Miks piesakās: — Es!
Tu neraudi, māt, šurp slimnieci nes! —
Māte gan uztraucas, māte gan raud,
Negrib šim zobārstam ārstēt ļaut.
Lai tik šis ārstējot Minku un Taksi,
Titijai vajagot ārstu ar praksi!
Neatrod tomēr izeju citu,
Piekrīt un atnes Titu.
Un Miks?

Kā rāva viņš lellītei zobu — ai, ai!
Norāva neprāša galvu tai.

PALIGS

Tētis labo žogu.
Piere sviedros lās,
Bet pa mājas logu
Jancis noskatās.
Drīz būs vakars klātu,
Darba daudz, paties.
Jancis tikai prāto,
Tēvā skatoties.

Beidzot vārdus rod:

— Ko tad es tā sēžu?
Tēti, āmuru man dod, —
Es tev palīdzēšu!

SAIMNIECES BĒDAS

Ruta pusdienas taisa,
Ruta pusdienas taisa!
Baltus miltus ņem no maisa,
Katlā ber un nu tik maisa.
Maisīdama saka viņa:
— Ugu-ugu- uguntiņa!
Ja tu degsi liesmu košu,
Es tev arī putru došu. —
Uguns katlu laiza kāri,
Saka: — Labi, Rutiņ, vāri! —
Un, cik spēka, liesmas pūš,
Kamēr saimniecei — ak mūžs! —
Visa putra pāriet pāri!
Ko nu mamma teiks?!

MEŽINIEKI

Rīt mēs mežā rīkosim
Lielu lielu talku,
Spožiem zāģiem zāģēsim
Krāsniem sausu malku,
Krāsniem sausu malku,
Sausu bērza malku!

Tad, kad ziemā auksti kļūs,
Salti vēji pūtīs,
Mūsu mājās silti būs,
Neapledos rūtis.
Mirdzēs saule rūtīs,
Spoži mirdzēs rūtīs.

Tiklīdz ausis rīts,
Nāciet talkā līdz!

STEIGA

Mazais Modris kaut ko ceļ,
Laikam kādu ēku,
Zveļ ar āmuru pa koku,
Zveļ ar visu spēku.
Smagais āmurs gaisu šķeļ —
Ak! — un ķer pa roku! . . .

Tētis saka: — Nesteidzies,
Lēnāk strādā, labāk ies.

— Jā, bet tu? — tam Modris teic,
— Visu tu tik ātri veic...

Tētis atbild: — Tad var steigt,
Ja prot darbu labi veikt.

SALNA

Palūk, zeme gluži balta,
Ciets kā akmens kļuvis ceļš.
Vēja elpa jau tik salta,
Ka pat snīpi mazliet dzeļ.

Dažam bail no ziemas sala,
Citus biedē dziļais sniegs,
Man ir priecīgi bez gala,
Arī māsai acīs prieks.

Palūk, palūk, kāda salna!
Vasaru vairs neatsaukt:
Nu pavisam drīz no kalna
Varēs ragutiņās braukt!

JAUNGADA VĒĻĒSANĀS

Jaunā gada eglītē
Svecītes tik kvēlas.
Katrs, tanīs skatoties,
Kaut ko skaistu vēlas.

Arī Miks ar Mārīti
Karsti vēlas abi
Klausīt tētim, māmiņai,
Rātņi būt un labi.

Acis tiem kā svecītes
Priecīgas un kvēlas, —
Gan jau visu viņi spēs,
Ja vien īsti vēlas.

DRAUDZIBA

Reiz lācēniņu Buncīti
Pērt sāka lelle Lita
Un saspieda tam puncīti,
Un tikko nenosita!

Es kompreses tam karsēju,
Dzert devu zāļu tēju,

Pēc katras stundas pārsēju
Un beidzot izārstēju.

Tad noguldīju saudzīgi,
Lai guļ ar Litu abi,
Un teicu: — Esiet draudzīgi,
Tad vienmēr klāsies labi.

ČAKLS PALIGS

Grūti tādu ceļu iet,
Kas ir aizputināts ciet,
Tāpēc agri agri laukā
Sētnieks iet un ielu slauka.
Uģis dodas viņam līdz,
Neprasa, vai jāpalīdz,
Nem tik kuplo slotu rokās
Un tik mēž, un nu tik lokās ...
Māmiņa drīz darbā ies,
Māsa — skolā mācīties,
Tētis arī, ceļam posies,
Prom uz savu cechu dosies.
Un cik daudz vēl citu steigs,
Ja būs kupenas, — ko teiks?
Čakli strādā darba vīrs,
Ceļš lai būtu gluds un tīrs!

LEPNAIS BRAUCĒJS

Rūdim vakar labi gāja:
Māsas viņu vizināja.
Viņas — ragaviņas vilka,
Rūdis tikai brauca,
Brauca smiedamies tik ilgi,
Kamēr māte sauca.
Sodien atkal stājas klāt:
— Nāciet mani vizināt! —
Viņam prasa abas māsas:
— Tu mūs arī vizināsi? —
— Jūs jau divas, ņemiet ciet,
Viena otru viziniet! . . . —
Māsas apvainojas ļoti:
— Braukā viens, ja tu tā proti! —
Rūdis nu bez mātes ziņas
Paņem mazās ragaviņas . . .
Iejūdz priekšā suni Piksi
Un — aidā! — laiž vaļā riksi.
Sunim zirga gars nav dabā —
Ņem un ievelk «kungu» — stabā! . . .

NEVEIKSME

Kas tur bija? Kas nu bija! —
Vija puķi pārstādīja,
Apskatīja saknes tai,
Vai nav mazas, vai nav sausas,
Vai uz augšanu nav gausas ...
Viss bij labi, bet — ak vai! —
Tik līdz pusdienai!

Tad kā sāka puķe vīst! ...
Vija vēl to pārstādīja,
Vēlreiz ņēma aplaistīja.
Darija, tā teikt, ko spēja:
Aukstu, siltu, karstu lēja,
Bet nekas vairs nelīdzēja —
Puķe beigta gan! ...

PIE LOGA

Ko mazais Andris gaida?

Ko Andris redzēt grib?

Kā zēni laukā skraida?

Kā viņu slidas zib?

Vai mazo balodīti,

Kas ciemos atlido,

Vai jūmtus, kas tik glīti

Tur tālē vizuļo?

Nē,

Andris kausē lāmiņu,

Rūts lai spodra zvīlo:

Andris gaida māmiņu,

Māmulīti mīlo!

JAUTĀJUMS

Ai māmulīt, visu tu vari,
Un viss ir tik mīļš, ko tu dari!
Lūk, piemēram, cimdiņus abus
Tu adi tik siltus un labus!
Man šallīti pieglaud pie vaiga,
Un tā ir tik mīksta un maiga!
Ai, visu tu vari un proti,
Tu mīļa tik ļoti ļoti.
Bet, māmulīt, pasaki gan, —
Vai es . . .

esmu tik labs kā tu man?

LĀSTEKA

Plaukstošs pūpolzariņš

Raugās lāstekā,

Teic: — Nāk pavasaris! —

Bet šī sauc: — Nekā!

Smaidošs saules stariņš

Skatās lāstekā,

Teic: — Nāk pavasaris! —

Bet šī sauc: — Nekā!

Nenāk pavasaris!

Kur tad šis jums nāk?

Smaida pūpolzariņš,

Stars pat smieties sāk:

— Ko tik ļauna zibi?

Nu jau raudāt sāks...

Raudi, cik tu gribi, —

Pavasaris nāks!

RUNCIS

Agrā rīta saule jaukā
Iespīd putnu pagalmā.
Un tik skaties, nāk jau laukā,
Tibi-ti, gu-gu un gā . . .

Bet, kur mazie cāļi dus,
Vēl ir viss pavisam kluss.

Te — ak vai! — nu paskat vien, —
Lielais runcis kūti lien! . . .
Lai tik lien, gan zinās tas,
Cik ir vistai knābis ass.

ALEKŠA LEPNUMS

- Aleksi, kādēļ tu lepojies tā? —
- Man septiņi gadi būs augustā! —
- Septiņi? Labi, un kas tad par to? —
- Nu, septiņi! Redz, kā viņš nesaprot! —
- Smejies? — draugs sapīka. — Nesaki arī! —
- Un neteikšu, pats tu to saprast vari! —
- Saprast... kā saprast? — Es nevaru vis! —
- Bet zini, ka tuvojas septembris?! —
- Kas tad tur liels, ka nāk septembris? —
- Noskaitās beidzot Alekšis:
- Tad skolā es iešu, un tas ir viss!

MIRDZAI DUSMAS

Vienam slikts, bet citam jauks,
Tomēr katram ir savs draugs:
Jancim — Incis, Dūdai — Duksis,
Mirdzai toties mazais Ruksis.
Un cik labs un mīļš ir viņš,
Sārtais, mazais sivētiņš!
Kad to glāsta, tad viņš sēd,
Kad dod ēst, — cik labi ēd!
Mirdza sauc sev talkā brāli,
Lai viņš palīdz saplūkt zāli.
Brālis īgni saviebj seju:
— Es lai cūkas apkopt eju?! —
Mirdzai dusmas . . . Nu būs suta, —
Tūlīt dunku brālim dos:
Kā gan ne, šim melna mute,
Bet vēl Ruksi apvainos!

PĒDĒJAIS

Ja protam, tad ko mēs vēl gaidīsim,
Ņemsim un pirkstiņus skaitīsim.

Visi tik draudzīgi vienkopus turas.
Ko ņemsim pirmo? Kurš acīs duras?

Rādāmais pirkstiņš — tas pirmais mums būs,
Lielākais — tas tik par otro tad kļūs.

Vidējais — trešais, bet, paskat, lūk, to —
Mazāko sauksim par ceturto.

Dabūjām tā tad mēs četrus.
Bet vai neviena mums netrūkst?

Ai, cik mēs jocīgi skaitījām:
Ikšķīti gandrīz vai piemirsām!
Pats vainīgs!
Nevajag projām no citiem liekties:
Būtu pats pirmais,
Bet nu tikai — piektais.

SLINKAIS SKOLNIEKS

Sāka Maija Bunci mācīt
Savā ābecē:

— Ievēro tu labi, lācīt,

Šis ir A, un tas ir C . . .

A ir tāds kā mājas jumts,

B kā kliņģerītis,

C ir tāds, kāds bija mums

Upes gliemezītis.

Saki, Buncīt, — kas ir šis?
Nezini? Jau aizmirsts viss?
Nu, un šis, bet, lūk, tur tas?
Ko tu saki, skaidrots maz?
Skaties, sliņķi, ābecē!
Šis ir A, bet tas ir C.
Kādēļ tev tik dusmīgs skats?
Kūrp, tu saki, vajag doties?
Ko?!
Man arī jāmacoties?
Nu, tad ņem un mācies pats!

NOGURUŠAIS CENSONIS

Jancis ar miegu un grāmatu kaujas.
Kurš beidzot uzvarēs? — Jautājums lieks!
Jancis pie galda kā spilvena kļaujas,
Redzams, ka drīz jau var uzvarēt miegs.

Māmiņa baras: — Janc, pietiek tev burties,
Liec nu to lasāmo malā!
Paskat, jau deguns sāk grāmatā durties. —
Jancis teic: — Lapa nav galā . . .

— Tad taču saņemies, neliecies slīpi,
Degunu nelaid vēl zemāk, —
Burto ar acīm un nemoki snīpi:
Deguns jau lasīt nemāk!

PIRMSKOLNIECE

Leļļu un paiju Maijai ir daudz,
Mājnieki Maiju
Par skolnieci sauc,
Kādēļ par skolnieci tieši, — nu prasi! —
Maija drīz citiem ies līdzī uz klasi.

Vakaros, pārnākot mājās no pļavas,
Maijucis pārskata grāmatas savas.
Ābecē lapu pēc lapas pēti,
Izjautā māmiņu, izjautā tēti,
Lielajam brālim vai cauru dienu
Lūdzas, lai māca vienreizvienu.

Novārtā lelles un mīlākā paija,
Maijuča rūpes pat Inka jūt,
Nojauš gan vienīgi brālis, ka Maija
Klasē grib labākā skolniece būt.

RUDENS

Klāt ir rudens . . . Nu uz skolu!

Lielie brāji ceļā steidz.

— Ko tu — kā uz ziemeļpolu,

Posies ātrāk! — viņi teic.

Kauns, ka brāji tā man saka,

Bet ko viņos klausīties:

Man ir sveša skolas taka, —

Kas to zina, kā vēl ies?

Tāds kā nemiens virsū mācās . . .

Māte smaida: — Bail mazliet?

Nebēdā, — kas labi mācās,

Tam jau skolā labi iet.

Un es mātei censties solu.

— Ļauj man pašam somu nest.

Klāt ir rudens. Nu uz skolu!

Nu uz skolu — arī es!

RITA DZIESMIŅA

Kāds mani liegi aijā:

— Maijucīt, Maija! —

Un pulkstenis klusi čukst:

— Tik-tak...

Jūtu, kāds viegli paijā:

— Maijucīt, Maija! —

Bet miedziņš vēl nāk, nāk...

— Tik-tak...

Aijātājs modina skaļāk,

Bet plakstiņi neveras vaļā.

Piepeši pulkstenis iezvanās:

— Dzinn!

Septiņas reizes nosit:

— Dzinn, dzinn!...

Paveras plakstiņi — saulīte smīn...

Māmiņa stāv un smaida:

— Maijucīt, skola gaida!

S A T U R S

	Lpp.		Lpp.
SĀKUMS	2	SALNA	26
NEBĒDNIS	4	JAUNGADA VELEŠANĀS	27
NĀKOŠAIS INŽENIERIS	5	DRAUDZIBA	28
PASAKA PAR MIEDZIŅU	6	ČAKLS PALIGS	30
KUR SKATĀS ZĀBACIŅI	7	LEPNAIS BRAUCEJS	31
NOTIKUMS AR CEPURI	8	NEVEIKSME	33
PUISITIS UN LAIKS	9	PIE LOGA	34
MĀRA GRIB BŪT LIELA	10	JAUTAJUMS	35
NERĀTNAIS PIRKSTIŅŠ	12	LĀSTEKA	36
IEDOMĪGAIS GAILIS	13	RUNCIS	37
NEVAINĪGAIS	14	ALEKSA LEPNUMS	38
PULKSTENMEISTARS	16	MIRDZAI DUSMAS	40
TRAUCEJUMS	17	PEDEJAIS	41
NELAIME	19	SLINKAIS SKOLNIEKS	42
PALIGS	21	NOGURUŠAIS CENSONIS	44
SAIMNIECES BĒDAS	22	PIRMASKOLNIECE	45
MEZINIEKI	23	RUDENS	46
STEIGA	24	RITA DZIESMIŅA	47

Язеп Османис
ОЗОРНЫЕ ПАЛЬЧИКИ

Латвийское государственное издательство

На латышском языке

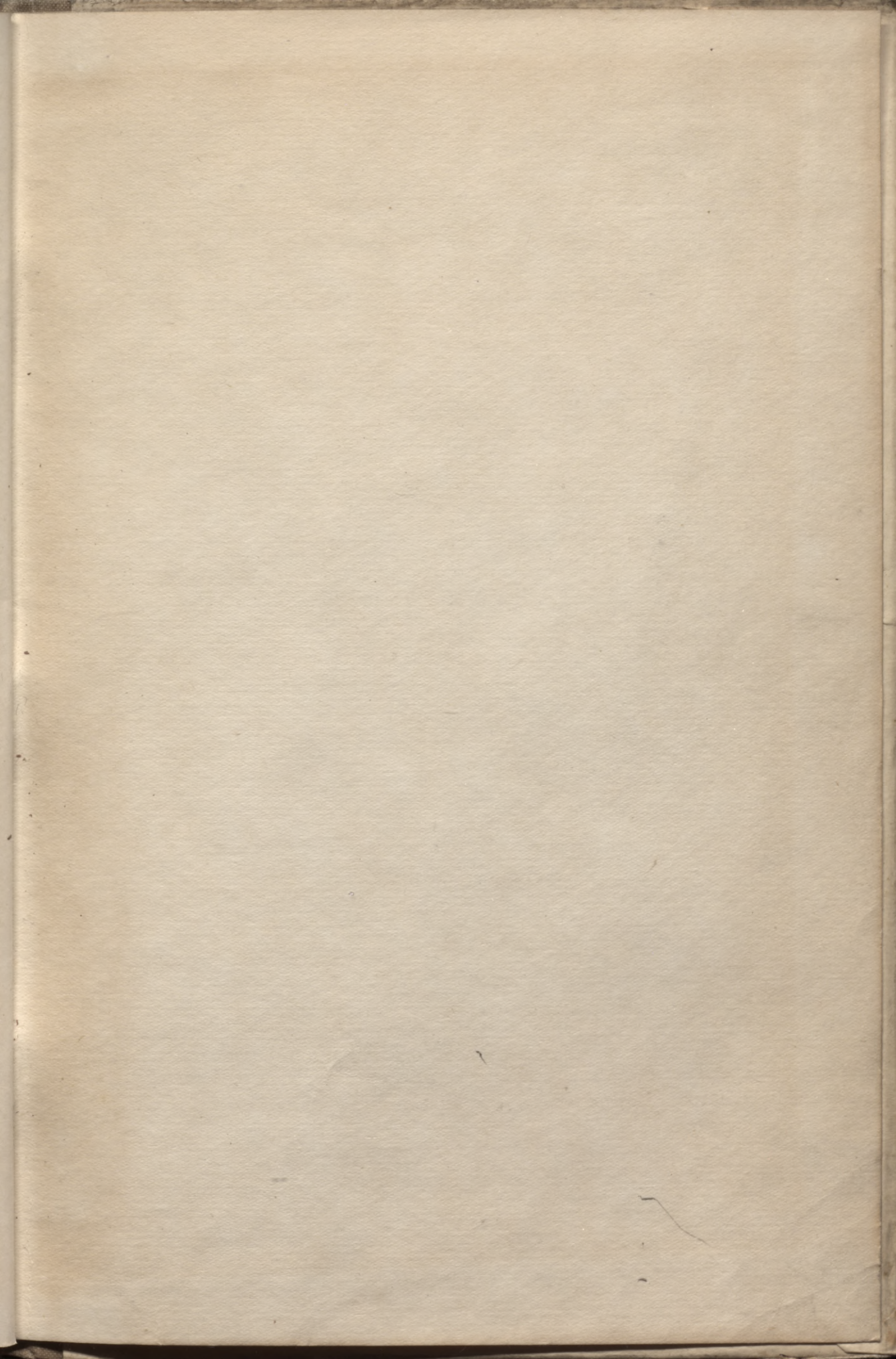
Jāzeps Osmanis
NERĀTŅIE PIRKSTIŅI

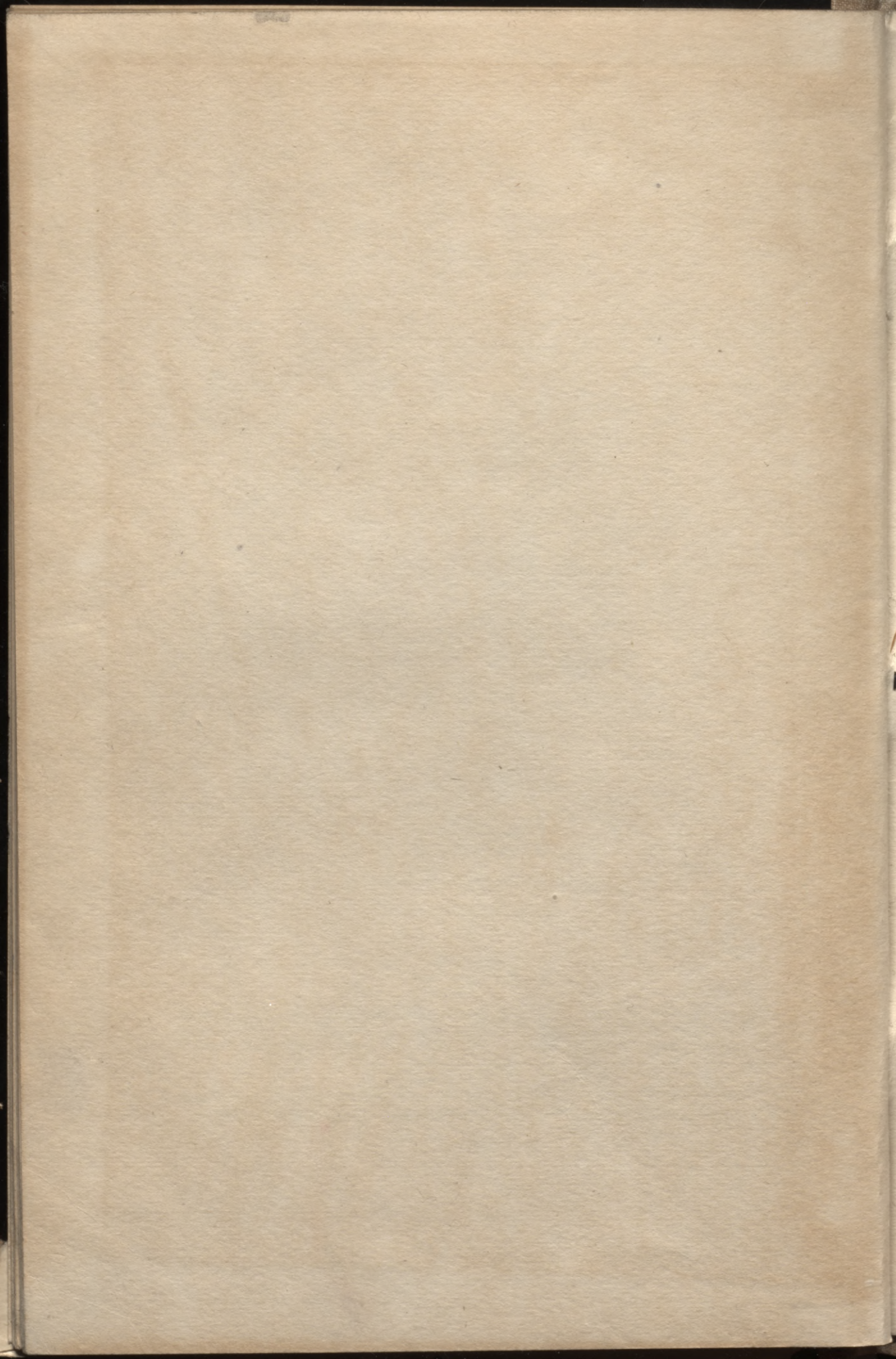
Redaktors B. Saulītis. Mākslinieciskais redaktors R. Jansons. Tehniskā redaktore L. Engere. Korektore M. Dannebergā. Nodota salkšanai 1956. g. 16. augustā. Parakstīta iespiešanai 1956. g. 11. septembrī. Papīra formāts 70 × 108/16. 3 fiz. iespiedl.; 4,11 uzsk. iespiedl.; 2,65 izdevn. l. Metiens 25 000 eks. Maksā 2 rbj, 20 kap.

LATVIJAS VALSTS IZDEVNIECĪBA

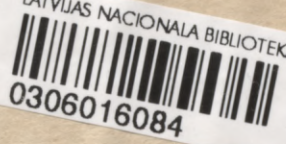
Rīgā, Padomju bulv. Nr. 24. Izdevn. Nr. 8785-J905. Iespiesta Izdevniecību un poligrāfiskās rūpniecības Galvenās pārvaldes Paraugtipogrāfijā Rīgā, Puškina ielā Nr. 12. Pasūt. Nr. 2075.

114

LATVIJAS NACIONĀLA BIBLIOTEKA

0306016084

1304

Maksā 2 rbļ. 20 kap.